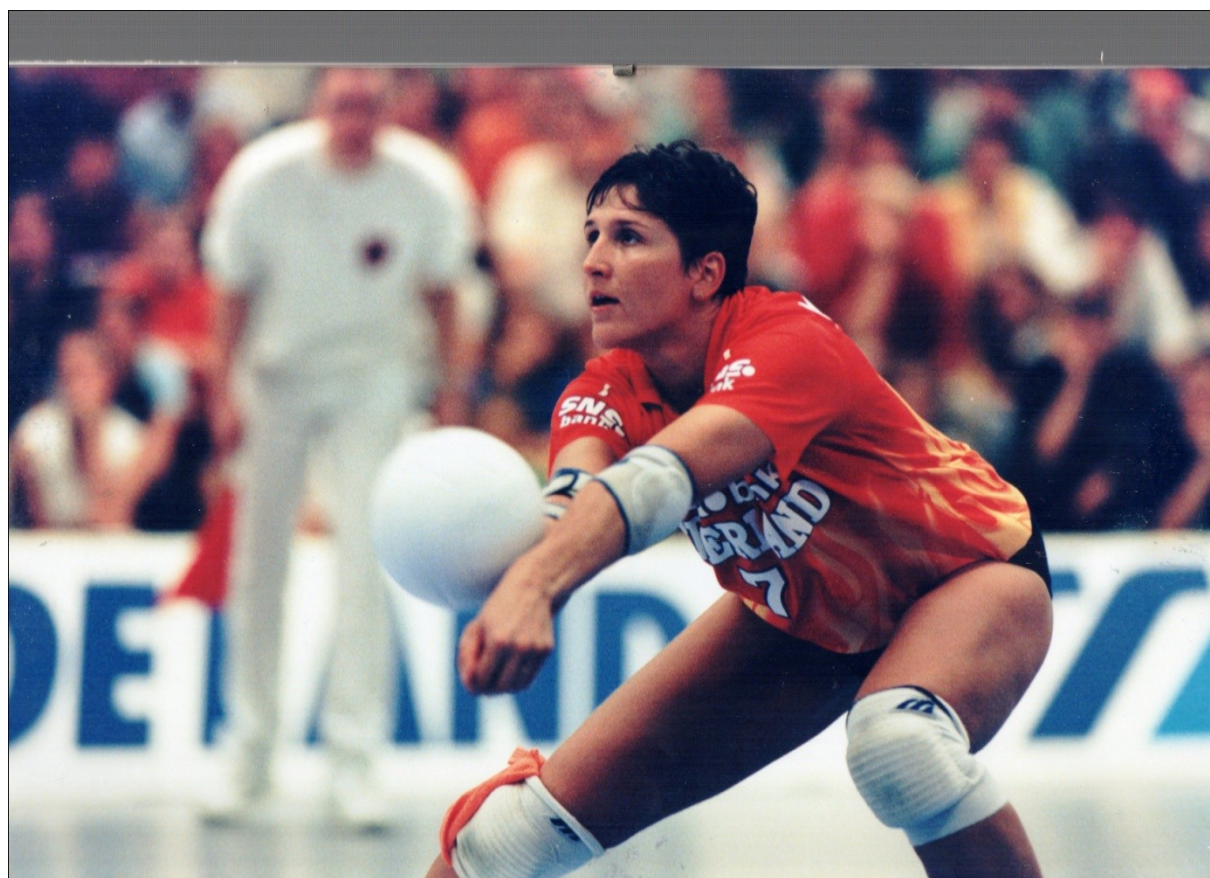

Scénář k rozhlasové reportáži

Příběh volejbalové hvězdy Ireny Machovčákové –
Králové

Zpracovaly žákyně ZŠ a MŠ Emy Destinové

Nikola Landers, Kateřina Andreasová, Julie Zedníková,
Adéla Panošová, Sára Miksová

Paní Irena Králová, rozená Machovčáková, byla v devadesátých letech holandskou volejbalovou hvězdou. Sedmička na drese, doplněná kapitánskou páskou, jí přinášela štěstí. Její cesta do světového volejbalu začala již v útlém dětství.

„ A já jsem si měla vybrat mezi volejbalem, basketbalem nebo házenou. Moji rodiče vybrali za mě, protože jim přišlo rozumný, že ta síť mezi těmi soupeři je bezpečnější, než je to na basketbale a házené, které jsou k sobě docela drsnější, že tam ta síť nás drží od sebe. A tím začala moje sportovní kariéra volejbalu. “

Od 12 let hrála za Rudou hvězdu Praha, postupně se probjovala i do národního týmu. Těžce však nesla poměry, které tehdy v československém volejbale panovaly.

„Při cestách do zahraničí, když jsme jezdili s Rudou hvězdou, jsme viděli, že tam je to jiný, jinej přístup trenérů, jinej přístup hráček, prostě všechno jiný, ta tráva je tam zelenější... Tak jsem to vyzkoušela v Holandsku a řekla jsem si: Bud' mi to vyjde v Holandsku, nebo v Německu. No a vyšlo mi to v Holandsku a tam jsem zůstala. “

Jen stěží si můžeme představit její odvalu, kdy bez jakékoliv znalosti cizích jazyků, bez peněz, známých, dokonce i bez osobních věcí se v Holandsku rozhodla odejít od národního týmu, nasednout na vlak a zkusit žít nový život.

„ Vystoupila jsem v Amsterodamu a vždycky jsem si... celou dobu jsem koukala na hodinky – tak ještě nejsou čtyři, ještě se můžu vrátit, ještě se můžu vrátit. Za pět minut čtyři, to si pamatuju dodnes, za pět minut čtyři jsem si řekla, ještě se mohu vrátit, a to už jsem vystupovala v Amsterodamu, že jo, to už se nedalo vrátit, že jo. Pak byly čtyři, a tak jsem si řekla, už se v životě nevrátím a už musím koukat jenom dopředu. “

Emigrace znamenala zprerhání vazeb s přáteli i s rodinou.

„Táta se mnou nekomunikoval, protože mě chtěl vzít sekerou, protože jsem mu zničila jeho kariérní postup na nejvyššího vrchního soudce. Mamince odebrali pár pravomocí, takže ta mě taky neměla ráda...vona dělala vedoucí kádrového a personálního útvaru, to je že si prověřuje lidi, jestli jsou důvěryhodní, a hledáš na ně veškerou špínu...ale myslím si, že za rok ji za mnou pustili, aby mě šla přesvědčit, abych se vrátila. Jenže já kdybych se vrátila, tak bych musela na pět let do vězení. “

Protože však nechtěla vyměnit nabytou svobodu za politickou kariéru svých rodičů, rodiče se jí oficiálně zřekli.

Díky svému talentu, pili, odvaze, ale také díky velkému štěstí se jí podařilo vybudovat novou sportovní kariéru. S holandským národním týmem se zúčastnila dokonce i dvou olympiád.

„ Já jsem to brala tak, jak říká Coubertin, není důležité zvítězit, ale zúčastnit se. Fantastická atmosféra. Byla jsem v roce devadesát dva v Barceloně... A pak jsem byla v roce devadesát šest v Atlantě. Obě byly jiný, ale obě byly úžasný. Fantastická atmosféra, potkáváte se s řadou sportovců a je to v podstatě to vyvrcholení té sportovní éry. “

Irena Králová s holandským národním týmem zažila mnoho úspěchů. V roce 1991 získala stříbrnou medaili z Mistrovství Evropy. V roce 1995 se stala Mistrinou Evropy. Volejbal si zahrála téměř na všech kontinentech. I přes své velké úspěchy, které přišly jen díky její vytrvalosti a odhodlání, si uvědomuje, že v jejím životě sehrálo velkou roli štěstí a náhoda.